

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 639

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 7 septembrie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 550 din 3 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	2–3
Decizia nr. 756 din 7 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001	3–5
Decizia nr. 839 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	5–8
Decizia nr. 849 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	8–9
Decizia nr. 859 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 ² alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	9–11
Decizia nr. 860 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	11–13
Decizia nr. 869 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 ¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	13–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 550**

din 3 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cristian Prodimex” — S.A. din Alba Iulia în Dosarul nr. 5.551/107/2009 al Tribunalului Alba — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.551/107/2009, **Tribunalul Alba — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Cristian Prodimex” — S.A. din Alba Iulia într-un dosar având ca obiect o procedură de insolvență.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât, în lipsa administrării probațiunii pentru unele creanțe, există posibilitatea ca acestea să fie înscrise în tabelul creanțelor, fără a fi verificate, fiind astfel încălcat principiul egalității în fața legii și al supremației Constituției.

De asemenea, autorul arată că prin textele legale criticate se încalcă și principiul accesului liber la justiție prin faptul că cererea cu privire la o pretenție poate fi admisă chiar în lipsa administrării unei probe care este necesară pentru a se dovedi acea pretenție în fața instanței.

Tribunalul Alba — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 73 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul cuprins: *„La termenul stabilit prin sentința de deschidere a procedurii pentru definitivarea tabelului de creanțe, judecătorul-sindic va soluționa deodată, printr-o singură sentință, toate contestațiile, chiar dacă pentru soluționarea unora ar fi nevoie de administrare de probe; în acest din urmă caz, judecătorul-sindic poate să admită, în tot sau în parte, înscrierea creanțelor respective în mod provizoriu în tabelul definitiv al tuturor creditorilor împotriva averii debitorului.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (3) privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber la justiție din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 295 din 3 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 2 aprilie 2009, și Decizia nr. 631 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 11 iulie 2008, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate au ca scop, ca de altfel întreaga procedură instituită prin Legea nr. 85/2006, acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență și, în același timp, pe un plan mai general, asanarea mediului comercial, ceea ce corespunde obligației statului înscrise în art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. Specificul procedurii a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, care derogă de la normele dreptului comun, stabilirea acestora constituind atributul exclusiv al legiuitorului, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție. În acest context, reglementarea prin lege a obligației judecătorului-sindic de a soluționa deodată, printr-o singură sentință, toate contestațiile cu privire la creanțele și drepturile de preferință trecute de administratorul judiciar sau de lichidator în tabelul preliminar de creanțe, chiar dacă pentru soluționarea unora ar fi nevoie de administrare de probe, constituie expresia uneia dintre caracteristicile definitorii ale procedurii insolvenței, și anume celeritatea în realizarea scopurilor declarate mai sus.

În absența unei atari dispoziții de lege, procedura, care de regulă are caracter colectiv, implicând participarea unui număr mare de creditori ce vin în concurs pentru satisfacerea propriilor creanțe, ar fi cu mult întârziată, situație ce ar genera o stare de perpetuă incertitudine în ceea ce privește raporturile juridice stabilite între părțile implicate, persoane fizice sau comercianți, afectând grav stabilitatea și securitatea care trebuie să le caracterizeze.

Însă Curtea a constatat că, deși procedura insolvenței pune accent pe o desfășurare rapidă a procesului, ea oferă, pe de altă parte, suficiente garanții procesuale părților implicate. Astfel, potrivit chiar textului de lege criticat, judecătorul-sindic va soluționa, la termenul stabilit pentru definitivarea tabelului de creanțe, contestațiile pentru care ar fi nevoie de administrarea unor probe, prin admiterea provizorie, iar nu definitivă a creanțelor contestate. Prin urmare, înscrierea unei astfel de creanțe în tabelul definitiv al tuturor creanțelor împotriva averii debitorului are caracter provizoriu, putând fi modificată oricând pe parcursul derulării procedurii, ca urmare a completării probatoriului. Mai mult, dispozițiile art. 75 din Legea nr. 85/2006 prevăd că, până la închiderea procedurii, orice parte interesată poate face contestație împotriva trecerii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul definitiv de creanțe, în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau unei erori esențiale care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare și până atunci necunoscute. În această situație, judecarea contestației se va face de judecătorul-sindic, cu citarea tuturor părților

interesate, iar până la judecarea irevocabilă a contestației, judecătorul-sindic va putea declara creanța sau dreptul de preferință contestat ca admis numai provizoriu.

O garanție procedurală în plus o constituie prevederile art. 12 din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora hotărârile judecătorului-sindic, care sunt definitive și executorii, pot fi atacate separat cu recurs, după o procedură stabilită prin dispozițiile art. 8 din aceeași lege.

Așa fiind, Curtea a constatat că, departe de a îngreuna drepturi consacrate constituțional, reglementarea prevăzută de art. 73 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 constituie o garanție a aplicării principiului prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind judecarea unei cauze în mod echitabil și într-un termen rezonabil, în scopul înlăturării oricăror abuzuri din partea părților, prin care s-ar tinde la tergiversarea nejustificată a soluționării unui proces.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea constată că dispozițiile legale criticate se aplică în aceeași măsură tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza acestor norme, fără privilegii și fără discriminări.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cristian Prodimpex” — S.A. din Alba Iulia în Dosarul nr. 5.551/107/2009 al Tribunalului Alba — Secția comercială și de contencios administrativ

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 756

din 7 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Partidul Democrat

Liberal — Organizația Județeană Iași și de Mihai Miron în Dosarul nr. 4.389/866/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile de lege criticate reglementează o procedură necontencioasă, în conformitate cu prevederile art. 331 și următoarele din Codul de procedură civilă, părțile având posibilitatea de a ataca cu recurs încheierea pronunțată de instanța judecătorească.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.389/866/2009, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Partidul Democrat Liberal — Organizația Județeană Iași și de Mihai Miron într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea cererii de suspendare a executării Încheierii nr. 722 din 11 decembrie 2009 a Judecătoriei Pașcani, prin care a fost validată alegerea primarului din comuna Valea Seacă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, prin faptul că instanța de judecată a respins cererile de intervenție în nume propriu și a validat alegerea primarului comunei în mod nelegal, încălcându-se astfel dreptul la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 din Constituție.

Tribunalul Iași — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece accesul liber la justiție nu presupune accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești sunt de competența exclusivă a legiuitorului, care poate stabili reguli speciale de procedură, în considerarea unor situații speciale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, pentru următoarele motive: din examinarea prevederilor de lege criticate se observă că acestea reprezintă norme de procedură necontencioasă, care atribuie judecătorului desemnat competența de a dispune asupra alegerii primarului. Într-adevăr, potrivit art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, este atributul exclusiv al legiuitorului să reglementeze procedura de judecată și căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, dar, în exercitarea acestui atribut, legiuitorul nu poate face abstracție de celelalte norme și principii privind drepturile și libertățile consacrate prin Legea fundamentală și prin actele juridice internaționale la care România este parte, a căror respectare este obligatorie.

Sub acest aspect, soluția legislativă criticată nu asigură garanțiile efective ale dreptului la un proces echitabil, care presupune dreptul oricărei persoane interesate de a se adresa unei instanțe independente și imparțiale, instituite de lege, ce va hotărî asupra încălcării drepturilor și libertăților sale cu caracter civil. Astfel, în absența posibilității de a contesta hotărârea judecătorului cu privire la validarea alegerii primarului, textul de lege criticat nu asigură persoanelor care justifică un interes legitim dreptul de a accede și de a participa la o procedură judiciară, caracterizată de principiul

contradictorialității și al echilibrului procesual al părților, ca garanții ale unui proces echitabil.

De altfel, aceeași concluzie rezultă și din examinarea prevederilor Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, care nu instituie reguli cu privire la posibilitatea de a contesta hotărârea de validare sau invalidare a alegerii primarului, ci face doar o simplă trimitere la dispozițiile Legii nr. 215/2001, care, în această materie, nu asigură garanțiile unui proces echitabil. Astfel art. 99 alin. (5) din Legea nr. 67/2004 stabilește că, pentru primar, dosarul format se înaintează de către biroul electoral de circumscripție, în cel mult 48 ore, la judecătoria sau, după caz, la tribunalul în a cărui rază teritorială se află circumscripția electorală pentru care au avut loc alegeri, iar în cazul primarului general al municipiului București, la Tribunalul București, în vederea validării mandatelor, potrivit prevederilor Legii nr. 215/2001, republicată.

De asemenea, art. 121 alin. (1) din Legea nr. 67/2004 stabilește că judecarea de către instanță a întâmpinărilor, contestațiilor și a oricăror altor cereri prevăzute de lege se face potrivit regulilor stabilite de lege pentru ordonanța președințială, cu participarea obligatorie a procurorului. Chiar în aceste condiții, apreciem că dispozițiile art. 121 alin. (1) din lege nu sunt aplicabile în cazul contestării hotărârii de validare sau invalidare a alegerii primarului, de vreme ce o asemenea contestație nu este prevăzută de lege.

În plus, observă că soluția legislativă în vigoare, prevăzută de art. 58 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, este rezultatul mai multor modificări legislative, care în timp au consacrat reguli procedurale diferite în ceea ce privește validarea alegerii primarului, unele dintre acestea în deplină concordanță cu prevederile art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, art. 58 alin. (1), în redactarea anterioară cuprinsă în art. I pct. 51 din Legea nr. 286/2006, permitea, în deplin acord cu normele constituționale, ca împotriva hotărârii date în legătură cu validarea alegerii primarului să se exercite căile de atac prevăzute în cadrul procedurii contencioase, instanța pronunțându-se în termen de 10 zile de la data introducerii cererii de apel sau de recurs, după caz.

De asemenea, spre deosebire de soluția legislativă actuală, art. 64 din Legea nr. 215/2001, în forma sa anterioară republicării acestui act normativ, stabilea că hotărârea de invalidare a alegerii primarului poate fi atacată de cel interesat în termen de 5 zile de la pronunțare, la instanța de contencios administrativ.

Pe cale de consecință, în condițiile în care validarea alegerii primarului de către judecătorul desemnat nu se desfășoară după o procedură judiciară caracterizată de contradictorialitate, iar hotărârea dată în cauză nu poate fi supusă niciunei căi de atac, dispozițiile art. 58 alin. (1) din Legea nr. 215/2001 sunt de natură a încălca dreptul la un proces echitabil, persoanele interesate neavând posibilitatea de a uza de toate garanțiile care asigură exercitarea deplină a acestui drept.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 58 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, modificate prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 30 mai 2008.

Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 58 alin. (1): „Validarea alegerii primarului se face în termen de 20 de zile de la data desfășurării alegerilor, în camera de consiliu a judecătorei în a cărei rază teritorială se află comuna sau orașul, de către un judecător desemnat de președintele judecătorei, după îndeplinirea prevederilor art. 38 alin. (1) și (11) din Legea nr. 334/2006, cu modificările și completările ulterioare.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Potrivit dispozițiilor de lege criticate, validarea alegerii primarului se face de către judecătorul desemnat de președintele judecătorei, în camera de consiliu a judecătorei în a cărei rază teritorială se află comuna sau orașul, în termen de

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Partidul Democrat Liberal — Organizația Județeană Iași și de Mihai Miron în Dosarul nr. 4.389/866/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 839

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989,

excepție ridicată de Herta Herman în Dosarul nr. 3.046/108/2010 al Tribunalului Arad — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că autorul acesteia solicită acordarea unor despăgubiri morale și pentru prejudiciile suferite ca urmare a condamnărilor cu caracter politic și a măsurilor administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 23 august 1944—6 martie 1945, și că stabilirea acestei perioade reprezintă opțiunea legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.046/108/2010, **Tribunalul Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Herta Herman într-o cauză având ca obiect acordarea unor despăgubiri, conform Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că, prin excluderea perioadei 23 august 1944—6 martie 1945 din domeniul de aplicare al Legii nr. 221/2009, legiuitorul creează o discriminare între persoanele supuse unor măsuri administrative cu caracter politic în perioada anterior referită și cele supuse aceleiași categorii de măsuri în perioada reglementată de lege, respectiv 6 martie 1945—22 decembrie 1989, încălcând în acest fel dispozițiile constituționale ale art. 16 și 22, precum și prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție.

În susținerea excepției sunt reiterate argumente istorice, în scopul extinderii aplicării textelor criticate și la perioada 23 august 1944—6 martie 1945, arătând că în acest interval temporal au fost supuși unor măsuri administrative puternic represive numeroși etnici germani, cu vârste cuprinse între 17 și 45 de ani, în cazul bărbaților, și 18 și 30 de ani, în cazul femeilor, fiind exceptate doar femeile care aveau copii cu vârste sub un an.

Tribunalul Arad — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată și arată că textele criticate sunt rezultatul opțiunii legiuitorului de a condamna public comunismul în România și de a încerca să repare abuzurile comise de autoritățile române în perioada acestui regim care a fost instaurat pe data de 6 martie 1945 și a încetat la data 22 decembrie 1989.

Totodată, instanța arată că problema ridicată de autor este mai degrabă o problemă de interpretare a legii, decât una de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, care au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): „(1) *Constituie condamnare cu caracter politic orice condamnare dispusă printr-o hotărâre judecătorească definitivă, pronunțată în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, pentru fapte săvârșite înainte de data de 6 martie 1945 sau după această dată și care au avut drept scop împotrivirea față de regimul totalitar instaurat la data de 6 martie 1945*”;

— Art. 3: „*Constituie măsură administrativă cu caracter politic orice măsură luată de organele fostei miliții sau securității, având ca obiect dislocarea și stabilirea de domiciliu obligatoriu, internarea în unități și colonii de muncă, stabilirea de loc de muncă obligatoriu, dacă au fost întemeiate pe unul sau mai multe dintre următoarele acte normative:*

a) *Decretul nr. 6 din 14 ianuarie 1950, Decretul nr. 60 din 10 martie 1950, Decretul nr. 257 din 3 iulie 1952, Decretul nr. 258 din 22 august 1952, Decretul nr. 77 din 11 martie 1954 și Decretul nr. 89 din 17 februarie 1958;*

b) *Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 2/1950, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 1.154 din 26 octombrie 1950, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 344 din 15 martie 1951, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 326/1951, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 1.554 din 22 august 1952, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 337 din 11 martie 1954, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 237 din 12 februarie 1957, Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 282 din 5 martie 1958 și Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 1.108 din 2 august 1960;*

c) *Ordinul nr. 100/Cabinet din 3 aprilie 1950 al Direcțiunii Generale a Securității Poporului;*

d) *Ordinul nr. 5/Cabinet/1948, Ordinul nr. 26.500/Cabinet/1948, Ordinul nr. 490/Cabinet/1952 și Ordinul nr. 8/20/Cabinet/1952 ale Ministerului Afacerilor Interne;*

e) *deciziile nr. 200/1951, nr. 239/1952 și nr. 744/1952 ale Ministerului Afacerilor Interne;*

f) *Ordinul nr. 838 din 4 decembrie 1952 al Ministerului Securității Statului”;*

— Art. 4 alin. (1) și (2): „(1) *Persoanele condamnate penal în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 pentru alte fapte decât cele prevăzute la art. 1 alin. (2) pot solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al condamnării lor, potrivit art. 1 alin. (3). Cererea poate fi introdusă și după decesul persoanei, de orice persoană fizică sau juridică interesată ori,*

din oficiu, de parchetul de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată.

(2) Persoanele care au făcut obiectul unor măsuri administrative, altele decât cele prevăzute la art. 3, pot, de asemenea, solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al acestora. Prevederile art. 1 alin. (3) se aplică în mod corespunzător”;

— Art. 5 alin. (1) și (4): „(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:

1. 10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;

2. 5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;

3. 2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;

b) acordarea de despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative, dacă bunurile respective nu i-au fost restituite sau nu a obținut despăgubiri prin echivalent în condițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau ale Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare;

c) repunerea în drepturi, în cazul în care prin hotărârea judecătorească de condamnare s-a dispus decăderea din drepturi sau degradarea militară. [...]

(4) Prezenta lege se aplică și persoanelor cărora le-au fost recunoscute drepturile prevăzute de Decretul-lege nr. 118/1990, republicat, cu modificările și completările ulterioare, persoanelor cărora li s-a recunoscut calitatea de luptător în rezistența anticomunistă, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, în măsura în care se încadrează în prevederile art. 1, 3 și 4, precum și persoanelor care au fost condamnate prin hotărâri judecătorești pentru săvârșirea de infracțiuni la care face referire prezenta lege și care au obținut desființarea, anularea sau casarea hotărârilor de condamnare, ca urmare a exercitării căilor extraordinare de atac, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu condiția să nu fi beneficiat de drepturile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) sau c)”.

În opinia autorului excepției, textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 22 privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, precum și prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție cu privire la interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Textele legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin prisma unor critici de neconstituționalitate

similare. Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 402 din 24 martie 2011, nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, a respins excepția de neconstituționalitate cu privire la aceste dispoziții, reținând că legiuitorul este liber să opteze atât în privința măsurilor reparatorii, cât și a întinderii și a modalității de acordare a acestora, în funcție de situația concretă a persoanelor îndreptățite să beneficieze de aceste despăgubiri, fără ca prin aceasta să se instituie un tratament juridic diferit pentru categoriile de cetățeni aflate în situații identice.

Criteriul temporal avut în vedere prin această lege reparatorie pentru a se constata caracterul politic al condamnării penale sau al măsurii administrative asimilate acesteia este departe de a fi unul aleatoriu sau arbitrar.

Momentul 6 martie 1945 marchează instaurarea dictaturii comuniste, iar data de 22 decembrie 1989 vizează sfârșitul acesteia în România. Prin urmare, perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 este circumscrisă în totalitate perioadei dictaturii comuniste, astfel încât opțiunea legiuitorului de a edicta o lege reparatorie numai în privința persoanelor aflate în ipoteza art. 1 din lege este una justificată în mod obiectiv și rațional.

Așadar, este neîntemeiată critica potrivit căreia sintagma „referitoare la perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989”, regăsită în cuprinsul Legii nr. 221/2009, creează o situație discriminatorie, întrucât exclude din categoria persoanelor îndreptățite să beneficieze de despăgubirile conferite prin legile speciale, respectiv Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și a celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, pe cele care au fost supuse condamnărilor și măsurilor administrative cu caracter politic luate după data de 23 august 1944 și până la instaurarea oficială a regimului comunist din România, la data de 6 martie 1945, legiuitorul fiind îndreptățit ca pentru situații deosebite să aplice un tratament juridic diferit. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că egalitatea nu este sinonimă cu uniformitatea, astfel încât, dimpotrivă, pentru situații diferite, justificate obiectiv și rațional, trebuie să corespundă un tratament juridic diferit.

Prin aceeași Decizie nr. 402 din 24 martie 2011, Curtea a statuat că textele criticate fac parte din categoria actelor normative prin care s-a legiferat în domeniul măsurilor reparatorii ce se acordă persoanelor privind condamnățile penale cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, motiv pentru care dispozițiile constituționale ale art. 22 nu au incidență în cauză.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), art. 3, art. 4 alin. (1) și (2) și art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Herta Herman în Dosarul nr. 3.046/108/2010 al Tribunalului Arad — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 849

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Raco Impex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 22.105/300/2010 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 22.105/300/2010, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 149 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Raco Impex” — S.R.L. din București, într-un dosar având ca obiect validarea unei popriri.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționalitate, întrucât un creditor — subiect de drept privat, pentru a-și recupera creanțele pe care le are față de debitorii săi, are nevoie ca această creanță să fie constatată printr-un titlu executoriu, după care solicită încuviințarea instanței de executare silită. În schimb, dacă debitorul unei obligații fiscale față de stat este la rândul său creditor față de alți debitori, subiecte de drept privat, creanța acestuia se transformă într-o creanță lichidă și certă doar pentru că raportul juridic este născut între acest debitor și stat, care îi conferă acestui creditor — debitor al statului — privilegiul de a trece peste etapele de executare pe care în alte condiții ar trebui să le urmeze.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă apreciază ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate invocată, întrucât este la latitudinea legiuitorului modul în care reglementează posibilitatea statului de recuperare a sumelor datorate de către debitorii săi, mai ales că, în ipoteza încuviințării menținerii popririi, ca și în situația validării popririi, consfințită de art. 460 din Codul de procedură civilă, terțul poprit devine debitor direct al creditorului său, în această ipoteză, al statului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 149 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, care au următorul conținut: „*Sunt supuse executării silite prin poprire orice sume urmăribile reprezentând venituri și disponibilități bănești în lei și în valută, titluri de valoare sau alte bunuri mobile necorporale, deținute și/sau datorate, cu orice titlu, debitorului de către terțe persoane sau pe care aceștia le vor datora și/sau deține în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente.*”

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Raco Impex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 22.105/300/2010 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 859

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18² alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Codului de procedură fiscală reglementează drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale privind administrarea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat și bugetelor locale, prevăzute de Codul fiscal. Legiuitorul este competent să reglementeze, cu respectarea dispozițiilor constituționale, condițiile în care statul își poate recupera sumele datorate de la debitorii săi. Statul trebuie să aibă posibilitatea de a recupera rapid sumele de bani datorate, sume de bani care alimentează în mod ritmic și permanent bugetul public național și care sunt folosite pentru buna funcționare a autorităților și instituțiilor publice. Faptul că prin această procedură se asigură o anumită celeritate procesului de recuperare a sumelor datorate nu constituie o încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție, situațiile învederate de autorul excepției în susținerea criticilor sale fiind diferite, una vizând sfera publică, cealaltă sfera privată a raporturilor juridice.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18² alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Constantin Cozmanciuc în Dosarul nr. 3.927/314/2009 al Judecătoriei Suceava.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.927/314/2009, **Judecătoria Suceava a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18² alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Constantin Cozmanciuc în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale în care se fac cercetări pentru comiterea infracțiunii reglementate de textul criticat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 45 referitoare la *Libertatea economică*, deoarece nu se menționează în mod concret care este latura subiectivă a acestei infracțiuni și în ce măsură folosirea fondurilor obținute de la bugetul general al Uniunii Europene poate fi considerată o acțiune de schimbare a destinației acestora.

Judecătoria Suceava opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18² alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, așa cum au fost modificate și completate prin cartea II titlul I art. I pct. 18 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, și care au următorul conținut: „(1) *Schimbarea, fără respectarea prevederilor legale, a destinației fondurilor obținute din bugetul general al Comunităților Europene sau din bugetele administrate de acestea ori în numele lor se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 45 referitoare la *Libertatea economică*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 552 din 15 mai 2008, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 434 din 10 iunie 2008, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18¹ și art. 18² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, statuând că, „potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, legiuitorul are libertatea de a stabili prin lege organică infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora. Acest lucru nu presupune însă uniformitate de reglementare, motiv pentru care, din anumite rațiuni de politică penală ori din considerente ce izvorăsc din realități iminente, Parlamentul poate incrimina prin lege specială o anumită conduită susceptibilă de a leza o serie de relații sociale ocrotite”, inclusiv pe cele referitoare la libertatea economică.

„Așa fiind, dispozițiile legale criticate din Legea nr. 78/2000, care reglementează una dintre modalitățile de săvârșire a infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene, au fost instituite de legiuitor în vederea ocrotirii relațiilor sociale referitoare la încrederea publică în folosirea sau prezentarea de documente în vederea obținerii de fonduri din bugetul general al instituției europene”.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de acestea, Curtea mai constată că reglementarea criticată vizează un obiect juridic special care are în vedere acele relații sociale cu caracter patrimonial în legătură directă cu interesele financiare ale Uniunii Europene, astfel cum acestea sunt definite în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene. Astfel, prin Hotărârea din 10 iulie 2003, pronunțată în Cauza C-11/00 *Comisia vs Banca Centrală Europeană*, paragraful 89, și Hotărârea din 10 iulie 2003, pronunțată în Cauza C-15/00 *Comisia vs Banca Europeană de Investiții*, paragraful 120, a fost definită noțiunea „interese financiare” ca incluzând nu numai veniturile/cheltuielile din bugetul Comunității (în prezent al Uniunii), dar și veniturile/cheltuielile din bugetul organizațiilor/oficiilor/agențiilor prevăzute de tratat, întrucât protecția intereselor financiare se referă nu numai la administrarea alocărilor bugetare, ci și la totalitatea măsurilor care afectează sau pot afecta activele acestora.

Prin urmare, în ceea ce privește temeiul constituțional invocat în prezenta cauză referitor la libertatea economică, Curtea constată că acesta urmează a fi înțeles în sensul că nu este absolut, ci condiționat și limitat de respectarea legii și a contractelor de finanțare în care părțile se angajează.

Așa fiind, din această perspectivă, legiuitorul român este ținut de necesitatea adoptării în legislația internă a unei reglementări care să răspundă exigențelor minime instituite în sensul Actului Consiliului din 26 iulie 1995 referitor la adoptarea Convenției privind protecția intereselor financiare ale Comunității Europene (cunoscută și sub numele de Convenția „PIF”), publicat în Jurnalul Oficial al Comunității Europene C 316 din 27 noiembrie 1995, cu cele 3 protocoale adiționale adoptate în baza art. 325 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (ex-articolul 280 din TCE), întrucât Uniunea Europeană și statele membre combat fraudă care afectează interesele sale financiare prin măsuri care se referă la aplicarea dreptului penal intern (a se vedea în acest sens art. 1 paragraful 2 din Convenția menționată).

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18² alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Constantin Cozmanciuc în Dosarul nr. 3.927/314/2009 al Judecătorei Suceava.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 860

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 21.313/3/2010, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente**, excepție ridicată de Lucian Dan Novacovici într-o cauză având ca obiect acordarea unor despăgubiri potrivit Legii nr. 221/2009.

Cu privire la motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că Tribunalul București — Secția a III-a civilă nu a reținut în încheierea de sesizare, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, și nu a trimis motivele invocate de autor în susținerea excepției de neconstituționalitate. Aceste motive nu se regăsesc nici la dosarul cauzei.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată și arată că

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Lucian Dan Novacovici în Dosarul nr. 21.313/3/2010 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

legea civilă se aplică doar raporturilor juridice născute după intrarea sa în vigoare, potrivit principiului *tempus regit actum*, și că, deși cuantumul despăgubirilor se concretizează în momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, intervenția legiuitorului ce limitează valoarea acestor despăgubiri, care fac obiectul unor drepturi de creanță născute în patrimoniul titularilor înainte de intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, încalcă dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție.

Se susține, de asemenea, încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție și a prevederilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție, arătându-se că textele criticate instituie un tratament diferențiat între persoane îndreptățite la măsuri reparatorii potrivit Legii nr. 221/2009, creând discriminare între persoanele care au obținut dreptul la despăgubiri prin hotărâri judecătorești rămase definitive înaintea datei intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, în cazul cărora valoarea despăgubirilor nu a fost plafonată, și cele care au solicitat astfel de despăgubiri, dar ale căror cereri nu au fost definitiv soluționate până la această dată, ale căror drepturi la despăgubiri sunt plafonate potrivit prevederilor art. 1 pct. 1 din actul normativ analizat.

Instanța apreciază, totodată, că normele criticate contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, susținându-se că intervenția legiuitorului printr-o modificare legislativă pe parcursul soluționării unui litigiu este de natură a încălca dreptul la un proces echitabil. Sunt invocate în acest sens hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 9 decembrie 1994, pronunțată în Cauza *Rafinăriile grecești Stan și Stratis Andreadis împotriva Greciei*, din 11 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Zielinsk și Pradal Gonzalez împotriva Franței și Anheuser Busch Inc împotriva Portugaliei*, din 27 octombrie 1993, pronunțată în Cauza *Dombo Beheer B.V. împotriva Olandei*, din 20 februarie 2003, pronunțată în Cauza *Forrer-Niedenthal împotriva Germaniei*, din 27 mai 2003, pronunțată în Cauza *Crișan împotriva României*, și din 9 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Arnolin ș.a. împotriva Franței*.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției,

precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010.

Din opinia instanței Curtea reține însă că în realitate autorul critică dispozițiile art. 1 pct. 1 și ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, care la data sesizării Curții Constituționale aveau următorul cuprins:

— Art. I: „*Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«*a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:*

1. *10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;*

2. *5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;*

3. *2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea.»;*

— Art. II: „*Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, opus dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Tribunalul București — Secția a III-a civilă nu a trimis odată cu încheierea de sesizare a Curții Constituționale și motivele invocate de autor în susținerea excepției de neconstituționalitate. Mai mult, aceste motive nu au fost reținute de către instanță în încheierea de sesizare și nu se regăsesc la dosarul cauzei.

Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.603 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 26 ianuarie 2011, Decizia nr. 566 din 4 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 11 februarie 1998, și Decizia nr. 888 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 13 august 2010, a statuat că, potrivit prevederilor cuprinse în art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sunt neconstituționale acele prevederi legale care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției, iar potrivit art. 146 lit. d) din Legea fundamentală și art. 29 din Legea nr. 47/1992, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității prevederii atacate numai în limitele sesizării. Curtea a arătat că „neindicarea de către autorul excepției a normei constituționale pentru care consideră că textul legal atacat este neconstituțional constituie un motiv de respingere a excepției, întrucât ea nu constituie o veritabilă excepție de neconstituționalitate, în sensul constituțional al termenului. Această consecință se impune, întrucât jurisdicția constituțională nu se poate substitui părții în privința invocării motivului de neconstituționalitate, pentru că un control din oficiu este inadmisibil, având în vedere că nu se poate exercita, decât la sesizare, controlul pe calea excepției de neconstituționalitate. În acest sens este și practica jurisdicțională a Curții Constituționale cu privire la inadmisibilitatea invocării unei excepții direct în fața acesteia care, în toate cazurile, s-a referit la motive noi de neconstituționalitate ce nu fuseseră ridicate prin încheierea de sesizare”.

Astfel, prin deciziile menționate Curtea a arătat că, în absența indicării vreunui text constituțional încălcat, instanța de judecată ar fi trebuit să fie cea care să califice în final cererea părții ca fiind sau nu o veritabilă excepție de neconstituționalitate în sensul art. 146 lit. d) din Constituție. În lipsa indicării unui text constituțional încălcat, ca cerință minimă, era evident că cererea părții nu putea fi calificată ca fiind o excepție de neconstituționalitate în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, iar instanța de judecată nu ar fi trebuit să sesizeze Curtea Constituțională, ci să o respingă ca inadmisibilă în

temeiul art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992. Eventual, instanța de judecată, ținând cont de rolul său activ, ar fi trebuit să îi pună în vedere părții să își motiveze cererea pentru a putea sesiza Curtea Constituțională cu o excepție de neconstituționalitate.

Întrucât și în cauza de față se constată o încălcare a exigențelor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cele arătate mai sus sunt aplicabile *mutatis mutandis*, iar excepția de neconstituționalitate ridicată apare ca fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Lucian Dan Novacovici în Dosarul nr. 21.313/3/2010 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 869

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 16.420/63/2007, **Tribunalul Dolj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Vasile Orosz în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale în care se fac cercetări cu privire la comiterea infracțiunii reglementate de textul criticat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 23 alin. (11) și (12) referitoare la principiul prezumției de nevinovăție și la principiul

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Vasile Orosz în Dosarul nr. 16.420/63/2007 al Tribunalului Dolj — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

legalității pedepsei, deoarece condiționează încadrarea juridică a faptei săvârșite de cuantumul pagubei materiale produse, care nu ar putea fi stabilit decât printr-o hotărâre judecătorească definitivă. Totodată, asigură o protecție superioară proprietății Uniunii Europene față de proprietatea altor subiecte de drept național și internațional și nu răspund exigențelor de previzibilitate și precizie, încălcând principiul legalității incriminării. Totodată, nu permit celui acuzat să își facă apărarea și să administreze probe în raport cu o faptă precis și legal determinată.

Tribunalul Dolj — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, așa cum au fost modificate și completate prin cartea II titlul I art. I pct. 18 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, și care au următorul conținut:

Art. 18¹: „(1) *Folosirea sau prezentarea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Comunităților Europene sau din bugetele administrate de acestea ori în numele lor, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.*

(2) *Cu aceeași pedeapsă se sancționează omisiunea de a furniza, cu știință, datele cerute potrivit legii pentru obținerea de fonduri din bugetul general al Comunităților Europene sau din bugetele administrate de acestea ori în numele lor, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept a acestor fonduri.*

(3) *Dacă faptele prevăzute la alin. (1) și (2) au produs consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 23 alin. (11) și (12) referitoare la principiul prezumției de nevinovăție și la principiul legalității pedepsei.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 552 din 15 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 434 din 10 iunie 2008, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18¹ (și art. 18²) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, statuând că, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, legiuitorul are libertatea de a stabili prin lege organică infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora. Acest lucru nu presupune însă uniformitate de reglementare, motiv pentru care, din anumite rațiuni de politică penală ori din considerente ce izvorăsc din realități iminente, Parlamentul poate incrimina, prin lege specială, o anumită conduită susceptibilă de a leza o serie de relații sociale ocrotite.

Așa fiind, Curtea a arătat că art. 18¹ din Legea nr. 78/2000, care reglementează una dintre modalitățile de săvârșire a infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene, a fost instituit de legiuitor în vederea ocrotirii relațiilor sociale referitoare la încrederea publică în folosirea sau prezentarea de documente necesare obținerii de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene. Aceasta reprezintă o opțiune de politică legislativă și nu aduce în niciun fel atingere dispozițiilor constituționale invocate în cauză. Astfel, textul de lege criticat se aplică tuturor persoanelor calificate ca subiecți activi și care se află în ipoteza normei, fără nicio discriminare, și, de asemenea, nu încalcă niciuna dintre garanțiile dreptului la un proces echitabil ori dreptul la apărare, partea interesată având deplina libertate de a se prevala de toate acestea.

În ceea ce privește critica referitoare la absența din conținutul reglementării a exigențelor de previzibilitate și precizie, Curtea a constatat că aceasta nu poate fi primită, deoarece textul are o redactare univocă, nefiind susceptibil de o interpretare abuzivă sau arbitrară. De altfel, în Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove contra Marii Britanii*, paragraful 40, Curtea de la Strasbourg a decis că legea internă pertinentă trebuie să fie formulată cu o precizie suficientă pentru a permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, circumstanțele care pot rezulta dintr-un act determinat. Or, nu se poate susține că dispozițiile legale criticate sunt văduvite de o astfel de cerință, deoarece acestea nu fac altceva decât să incrimineze uzul de fals comis în scopul circumstanțiat al obținerii de fonduri pe nedrept din bugetul general al Uniunii Europene.

De asemenea, în ceea ce privește pretinsa afectarea a dreptului de proprietate prin instituirea unei protecții superioare proprietății Uniunii Europene, Curtea a constatat că reglementarea criticată nu se urmărește protecția dreptului de proprietate privată, ci protecția unor fonduri ce țin de patrimoniul unei instituții suprastatale, care, din această perspectivă, capătă, în acord cu dispozițiile art. 148 din Constituție, conotațiile unei proprietăți publice distincte.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În sfârșit, Curtea constată că prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție nu au incidență în cauză, iar prevederile art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală referitoare la principiul legalității pedepsei nu sunt încălcate, întrucât dispozițiile legale contestate instituie cu suficientă precizie cadrul sancționator.

Distinct de acestea, Curtea mai constată că reglementarea criticată vizează un obiect juridic special care are în vedere acele relații sociale cu caracter patrimonial în legătură directă cu interesele financiare ale Uniunii Europene, astfel cum acestea sunt definite în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene. Astfel, prin Hotărârea din 10 iulie 2003, pronunțată în Cauza C-11/00 *Comisia vs Banca Centrală Europeană*, paragraful 89, și Hotărârea din 10 iulie 2003, pronunțată în Cauza C-15/00 *Comisia vs Banca Europeană de Investiții*, paragraful 120, a fost definită noțiunea „interese financiare” ca

incluzând nu numai veniturile/cheltuielile din bugetul Comunității (în prezent al Uniunii), dar și veniturile/cheltuielile din bugetul organizațiilor/oficiilor/agențiilor prevăzute de Tratat, întrucât protecția intereselor financiare se referă nu numai la administrarea alocărilor bugetare, ci și la totalitatea măsurilor care afectează sau pot afecta activele acestora.

Așa fiind, din această perspectivă, legiuitorul român este ținut de necesitatea adoptării în legislația internă a unei reglementări care să răspundă exigențelor minimale instituite în sensul Actului Consiliului din 26 iulie 1995 referitor la adoptarea Convenției

privind protecția intereselor financiare ale Comunității Europene (cunoscută și sub numele de Convenția „PIF”), publicat în Jurnalul Oficial al Comunității Europene C 316 din 27 noiembrie 1995, cu cele 3 protocoale adiționale adoptate în baza art. 325 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (ex-articolul 280 din TCE), întrucât Uniunea Europeană și statele membre combat fraudă care afectează interesele sale financiare prin măsuri care se referă la aplicarea dreptului penal intern (a se vedea în acest sens art. 1 paragraful 2 din convenția menționată).

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Vasile Orosz în Dosarul nr. 16.420/63/2007 al Tribunalului Dolj — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2011 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	245	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	370	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.270	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	300	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	35	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2011 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic PDF, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

